

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

GAT ESCARMENTAT

—Ah, no!... Jo, segons per qui, no'm trec les mans de la butxaca.

L'enemic

En les eleccions generals del dia primer de juny, els bons catalans tenen, per damunt de tot, un enemic. I aqueix enemic és la Unió Monàrquica Nacional, conglomerat nou pastat amb totes les coses desacreditades i decrepites, moblatge fet aprofitant tots els trastos vells de l'habitació dels mals endreços polítics.

Voilà l'ennemi! La Unió Monàrquica Nacional, pels seus homes i pel seu programa, ha d'ésser derrotada, desfeta i esmicolada pels catalans. Tots els ideals del poble de Catalunya són contradits per la ja famosa U. M. N., que té per capítol a aqueix pobre noi d'En Rius i Rius (a) Marquès d'Olèrdola. Catalunya és liberal i avançada; i el conglomerat presenta una marcada tendència conservadora i reaccionària. Catalunya és nacionalista i autonomista; i el conglomerat està fet amb el ciment del comú anticatalanisme de la seva gent. Catalunya aspira a dignificar i depurar cada vegada més la funció del sufragi, fonament del règim democràtic modern; i els del conglomerat ja preparen a l'engros les trames del caciquisme i els papers de banc dels compradors de consciències.

Els catalans, com escau a la política d'avui, estem dividits per les opinions i els partits diversos. Però els de la Unió Monàrquica Nacional alcen ara bandera contra les coses que tots nosaltres estimem. Ells, des del marquès de Comillas a En Roig i Bergadà, estan units per un mateix odi. I allò que ells odien, tot els bons catalans ho estimem. Que lluitin dretes i esquerres, monàrquics i republicans, moderats i radicals. Però que pensin tots plegats que és un cas d'honor i un imperatiu de la dignitat catalana considerar la flamant U. M. N. com a l'enemic comú a qui cal aixafar en primer lloc.

La pau justa

Tot home, finida la lectura del tractat de pau, ha de dir la seva sentència, perquè els aliats i Alemanya posen com apelació suprema la consciència del món. Però novament, al menys entre nosaltres, resorgeix l'esperit de guerra civil, i les nostres sentències són parcialíssims judicis, no pas serenes opinions. Tu també—se'm dirà—judicàràs per la teva francofilia. Ah, no! Estimaré la gràcia de la França, me serà religió el seu art, anirà la meua cordialitat a trobar totes les seves divines frivolitats, però cerco l'exemplaritat de les idees en l'Alemanya revoltada i cruenta. Haase, el socialista independent, té per a mi més interès que En Briand.

No sóc un francòfil incondicional, des de la revolució alemanya, la de l'oposició, no pas la governamental, i, no obstant, crec justa la pau de Versalles. Ja, ja sé que fins els socialistes francesos la rebutgen, però els socialistes francesos sospito que obeeixen més a rencúnies de política interior que no pas a puritanismes doctrinals. L'acusació central és l'adquisició del districte del Sarre, però ¿on és l'anexió? França tindrà el domini temporal, i passats quinze anys els habitants decidiran la seva nacionalitat. Que les mines siguin essent de França? Certament, mes solament les mines. En lloc d'una companyia, serà d'un estat el senyorio. Per ventura no posseim nosaltres, espanyols, mines, com les de Riotinto, de propietat estrangera?

La pau francesa ja no troba cap altra objecció, car la reincorporació de l'Alsàcia-Lorena cap socialista la rebutja. La indemnització és una reparació, que fins els alemanys accepten. El desarmament... se fa com a càstic, mesura preventiva que inutilitza a l'adversari—s'objecta. Però ¿qui no veu un càstic representatiu i amb expansives eficàcies en aqueixa transformació d'una nació militarista en un poble punit per abús d'armes? L'exèrcit restringit i voluntari de Alemanya permetrà el voluntariat anglès i la derogació de la llei dels tres anys a França, així com la normalització de la vida dels nous pobles, sobre tot de la Polònia, que no haurà necessitat d'un armament defensiu.

I què resta? Les colònies? Però ¿quin socialista rebutjarà el trànsit d'una colonització dura i exclusivament mercantil, a una tutela de la Societat de Nacions, amb dret, platònic si se vol, però dret reconegut als països protegits d'una possible lliberació? Ademés, el règim colonial alemany era d'un barbre aprofitament. Com se representen els indígenes al nostre Kaiser, escrivia el *Simplicissimus*, i dibuixava un diable. Ara seran Anglaterra, França, Austràlia, Nova Zelanda, les tutores, i ¿qui negarà en aquestes nacions

una més gran tolerància, uns procediments civilitzadors més humans, un major liberalisme, que no pas en els alemanys?

Per la pau de Versalles un militarisme desapareix, se compleix una justícia, se formen nacionalitats republicanes, torna el Slesvig a Dinamarca per un lliure plebiscit i, sobre tot, ressucita Polònia. Això, la reconstitució polonesa, val per a perdó de totes les imperfeccions que la pau, obra d'humans, reuneixi.

Però és que hi ha més. La victòria, la pau alemanya, haurien determinat l'aparició d'un emperador del món i d'un poble dictador. La pau de Versalles, té un sentit internacionalista. Refà el mapa d'Europa, aixecant la reforma damunt el liberalisme nacionalista, i recollint la voluntat popular, inicia la Societat de Nacions.

En últim terme, la pau porta la firma de En Wilson. No l'acclamarem? Doncs aqueixa és la seva obra. Si la pau no té més elasticitat, culpem als alemanys que no han sapigut tenir una hora de penediment i d'esmena, reconeixent les seves culpes i oferint-se a que les llibertats dels pobles prussianitzats, i la sentència per haver creat la tragèdia, fossin decretades per voluntat de tots ells, els alemanys, els primers, i no per imposició.

PARADOX

Les condicions de pau

No hem de negar que les condicions del tractat de pau presentat per l'Entente als alemanys són dures. Però d'aquesta duresa en tenen la culpa els actes dels alemanys, que van ésser molt més durs encara. Els teutons han passat quatre anys i mig fent desgràcies terribles. Han enfonsat milers de navilis, han destruït centenars de poblacions, han deixat convertits en deserts milers de quilòmetres quadrats de territori. No el deturà la pietat. No els foren obstacle les lleis internacionals. Perquè es planyen, doncs, i perquè gemeguen a la hora de passar comptes? El compte és grós, però encara no ho és tan com les malifetes alemanyes.

Que es creien els alemanys? Que per haver enviat el Kaiser a passar una temporada a un xalet d'Holanda, s'els havia de perdonar tot el que han realitzat en quatre anys i mig de guerra? Els danys immensos causats pel cop dels imperials són una realitat dolorosa. Això no pot esborrar-se amb un discurs, ni amb un cop de ploma. Està fet el mal, i un o altre ha de pagar-lo. I és just que el paguin aquells que l'han fet.

Ja fan prou els aliats de rebaixar el compte fins als límits d'allò que és possible pagar a l'Alemanya sense l'enfonsament de la seva economia. Perquè cal fer notar que el cost de la guerra per part dels aliats, el paguen els aliats mateixos. L'Alemanya només és obligada a pagar els danys, i encara en part. Bé prou que's queixen d'aqueixa moderació els francesos, els belgues i els anglesos.

Pel que toca als territoris que són separats d'Alemanya, cal saber que es tracta de territoris que no són alemanys, i que la Prússia havia usurpat a la Polònia, la Bèlgica, la Dinamarca i la França.

També en les clàusules territorials del tractat mostren els aliats la seva moderació. Només cal pensar en les aneixions que haurien exigit els Estats de la Quadruple imperial si la guerra els hagués resultat favorable. Què hauria succeït amb la Sèrbia? I amb la costa francesa i belga del canal de la Manxa? Es que s'ha oblidat totes les aneixions que ja havia començat a realitzar la Alemanya a Orient en virtut del tractat de Brest-Litovsk? es que s'ha oblidat les greus mutilacions del territori de la Rumania per efecte del tractat de Bucarest?

No és perfecte el projectat de Versalles. Però fins en les seves clàusules més severes està inspirat en un criteri de llibertat humana i de justícia internacional. I els alemanys, que en els seus dies triomfals proposaven una «pau forta», són els qui tenen menys dret a protestar de la pau dels aliats.—FULMEN

Va aclarint-se

La sorpresa produïda per l'inesperat anunci d'unes properes eleccions, va portar al camp de la política un desconcert tan extraordinari, que ningú atinava en el camí que devia emprendre.

Han transcorregut quinze dies i, reposat tothom de la sorpresa, comencen a dibuixar-se clarament les posicions que pren cada matè de l'opinió.

Les dretes han arribat a un complet acord electoral. Mauristes i datistes, reforçats pels elements de la Defensa Social, apoiats per l'element clerical i amb la força del poder i del diner, treballen desesperadament per aconseguir una majoria que dongui estabilitat a un govern, que en les especials circumstàncies que el món travessa, resulta un vergonyós anacronisme.

Les tres branques lliberals (i perdonin la mentida) procuren agrupar-se per a posar-se en condicions d'aparèixer amb la força necessària per a tornar amb els conservadors en el poder. Si el país pogués parlar lliurement, del partit que es diu liberal no se'n cantaria gall ni gallina, perquè el triomvirat Romanones-García Prieto-Alba ni té partit ni té ideals ni, per vergonya, deu consentir-se que continuï essent un factor en la política espanyola.

Les esquerres han arribat a un perfecte acord en distints punts d'Espanya. A Madrid lluitaran junts socialistes, republicans i reformistes, i la candidatura darrerament acordada a la Casa del Poble constitueix un veritable acert. A Catalunya no hem sapigut encara entendre'ns, i tot lo que fins ara se sap d'eleccions indica que cada home i cada agrupació va a les seves sense la perfecta cordialitat amb els afins, cordialitat que és necessària si es vol obtenir més fàcilment una victòria.

Els socialistes presenten candidat en alguns districtes on les forces republicanes contenen amb importants elements. Estem segurs que l'apoi republicà no faltarà a cap socialista, però caldria que en justa reciprocitat els obrers de tot arreu donguessin, sense regateig, el seu vot als candidats republicans que's presentin.

Sols una sòlida i lleal unió de totes les esquerres pot contenir l'onada reaccionària, que amb la faixa al braç, els diners a les mans i el reaccionarisme a l'ànima, menaça ofegar a Espanya a l'hora justa en que el sol de la Llibertat brilla esplendorós per tot el reste del món.

JEPH DE JESPUIS

L'amo satisfet

—Que no'm votaran els meus obrers?... Ara rail!... Ja veureu si els faré vojar!

El señor embajador

El señor embajador asistía muy ufano a una recepción, que en su honor se daba en el palacio real.

Una carroza de la corona habíalo ido a buscar a su casa.

Cuando el brillante vehículo atravesaba las calles de la villa cesárea, las gentes se paraban a contemplar las bordadas casacas lacayunas y la rica toaleta de los caballos.

Los comentarios revoloteaban por las bocas.

—¡Oh, Dios! ¡Qué lindos pantalones blancos lleva el señor embajador!—decían las mujeres sin poder quitar el ojo de las piernas del diplomático.

—¡Y qué ilustre hembra es la embajadora!

—¿Y esos caballos? ¡Quien comiera y viviera como ellos! ¡Quien fuera hijo de la yegua que los parió!

—Pues el cochero, con esa casulla ramada y sentado tan alto, parece el Sumo Pontífice en la silla del Pescador.

Al llegar el señor embajador a Palacio, los cortesanos lo acogieron con la más halagadora de las sonrisas.

Los Grandes se inclinaban a su paso.

Los primeros apellidos del reino le felicitaban y le daban escolta como los planetas al sol.

Las damas de sangre azul lo festejaban y lo acariciaban con los ojos.

Preparant la campanya electoral

—Alabat sia el santíssim nom de Jesus!..

Aunque era viejo, aunque era feo, aunque era plebeyo, se le hacía acatamiento, porque representaba a un Estado guerrero y a un gobierno vencedor.

El señor embajador, para hacerse perdonar la humildad de su origen, para probar que en los Estados democráticos no se desconocen las formas cortesanas, exageraba las reverencias, se excedía en las carantoñas y en los cumplidos.

El señor embajador tuvo la dicha de ser presentado a la reina.

Era ésta de una belleza pasmante. Tenía los cabellos de oro, los ojos celestes, la carne de rosa, el talle de bambú, las manos de marfil, las uñas de ámbar. La llamaban la Reina Maga.

El señor embajador fué presentado a la reina.

Rodeaban a ésta sus damas, las princesas sus hijas, la corte toda.

La Reina Maga tendió la mano al embajador para que se la besara.

El señor embajador se acercó a la majestuosa soberana, y tan profundamente se inclinó, tan profundamente, que su cuerpo no pudo resistirlo, y un ruido de explosión resonó formidable en la sala, y los pantalones blancos del diplomata quedaron mancillados y un hedor insoportable se esparció por todo el palacio.

La recepción no pudo seguir. Los cortesanos huyeron a la desbandada. Dos lacayos robustos cogieron al señor embajador, y lo metieron en un baño.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA IX

INC una espasa clavada al cor, més dolorosa que les que hi poria nostra dona la Mare de Déu dels Dolors.

Quina?

No m'ho feu dir, homes, no m'ho feu dir. Cada vegada que moc aquest coltell traïcioner que porto al pit sembla que la vida se m'escapa.

De manera que no em teniu llàstima ni compassió? Doncs, escolteu, jueus:

L'eina que m'ha dolorit és ni més ni menys que el sabre del general Aguilera.

Fume't que una àliga així se'n vagi de la política. Ens ha mortl, a mi i a En Garcia Prieto que l'estimàvem. Els altres suposo que vos en fumeu; però al d'Alhucemas i a mi la seva carta ens ha fet l'efecte cèlebre, d'aquella que la Teresa (no ben plantada) dirigí al seu aimant.

«I beure un got de metzines per cremar-me les entranyes.»

L'Aguilera ja no és demòcrata. Què deurà ésser l'Aguilera?

Reflexionem, senyora Pepeta, reflexionem, que deia aquella portera un dia que robaren la roba dels estadants; que era a secar-se al terrat.

La senyora Pepeta diu que contestà:

—Reflexioni vostè, reflexioni. D'avui en-davant, jo ja m'encarregaré de vigilar.

Amb això doneu me beure, que jo m'encarregaré de fer-ho, mentre vosaltres plòreu la pèrdua d'un home tan útil al país com el senyor Aguilera.

Sabeu què penso ara?

Sí, homes, sí. Sóc un ximple...

Doncs, penso que voldria tenir-ne set d'espases com aquesta clavades al mig del pit.

I parlem d'una altra cosa.

A qui havem de votar?

Vos prometo que tinc moltes temptacions d'agafar i dipositar a la urna la candidatura de la «Unión Monárquica».

- «Manuel de Rius i Rius
- Conde de Santamaria
- Caballero de Dalmases
- Senyor duc de Quatre-cases
- El gran conde de Caralt
- ex ministro liberal

Miau!!!

(ya no hay de este percal)

etc., etc., etc.

Com podeu veure, aquesta candidatura és de les que tapen. Unicament m'hi manquen el marquès d'Alfarràs i el de Ciutadella.

Ja no hi ha llonguets. Qui en patirà més

serà l'elefanta del parc. Els honrats ciutadans de Barcelona, en desdejunar-nos, menjarem torrades fetes amb pa del dia abans. El que m'ha molestat és que ens facin menjar moresc. Com si fóssim gallines. Mes gallines del que som!..

Ja tenim un altre batlle. La veritat és que estem de sort; persona digna el que ens ha deixat, bona persona el que entra. No podem demanar més.

A la seva salut, bevem, nois.

MORITZ CII

La monarquia trontolla cada dia més. I amb el Govern d'En Maura, el de més extrema dreta, *evalerat* per La Cierva, el candidat dels militars, encara que no estigui a la cartera de Guerra, es pretent apuntalar-la. No podem creure que don Antoni tingui una majoria absoluta.

HA SIGUT REVISAT PER LA CENSURA MILITAR

Lo que no es pot evitar

o es pot pas donar un signe de més desprestigi i d'impopularitat per En Maura que l'haver de presentar la dimissió després d'haver-se-li negat el concurs de quasi tots el partits. Al mateix temps, no es pot pas donar un gest més inexplicable o, al menys, més inoportú per part del rei, que el concedir el decret de dissolució de Corts sense consultar a cap *prohombre*.

Fet aquest raonament, dirigim els ulls envers la lluita electoral que s'atança. Procedeixi com vulgui el Govern, s'ha de manifestar la idealitat de l'extrema esquerra. I tingui's en compte que, com a interrogant temible, apareix ara en l'horitzó polític d'Espanya, responent al moviment mundial a què ja ens havem referit, una nova tonalitat: el sindicalisme. Què passarà de nou? Pel que pugui ésser procuri el Govern de vigilar un bon xic. Nosaltres sols afirmem que l'organització proletària és cada dia més admirable, que els obrers ja no abaixen el cap da-

vant les imposicions dels burgesos, que llur actuació va per camins d'imposar llur sobirania. I la transformació s'haurà d'operar forçosament.

Heu's aquí el que no es pot evitar de cap manera. Es per això que tot home conseqüent i raonable, que es faci ben bé càrrec de les novelles teories i de les modernes formes socials, ha de condemnar el fet de què un Govern Maura vingui a presidir les pròximes eleccions. Es així com venir el major cataclisme.

Nosaltres esperem amb el cor ple de joia que en l'horitzó de la política espanyola hi aparegui el veritable sol de la llibertat, precursor de transformacions positives. Aquest sol de llum radiant haurà de desfer els negres núvols que venen representats pels vells homes de la monarquia, a fi de què no veiem damunt els nostres camps la senyal amenaçadora i malestruga de la tempesta. Volem que Espanya ressorgeixi vigorosa i esplèndida, com volem que esplèndida i vigorosa ressorgeixi també tota la humanitat. Es aquesta la indiscutible llei evolutiva dels pobles.

Sols així desapareixeran les velles formes, posant-se a llur lloc les salvadores idealitats.

FERMÍ PALAU CASELLAS

Notes de fóra

Perelló.—El dia 21 del mes passat, i a la avençada edat de 74 anys, morí víctima, de llarga i penosa dolència, el conseqüent lliure-pensador, don Vicens Boyés Gallart.

A l'acte de l'enterro, que va ésser purament civil, hi assistiren més de 200 persones; havent-hi prèss part també la música del «Centre Català Autonomista» d'aquest poble, del que'n era soci el finat, que tocà sentides peces; havent sigut acompanyat el cadàver hasta el cementiri civil, resultant l'acte una imponent manifestació de dol.

Als seus senyors fills i fills polítics, presents i aussets, els acompanyem de tot cor amb el dolor per tan irremparable pèrdua.

Ditxosa «cola»!

'he llevat a punta de dia i al carrer m'ha sorprès veure tanta gent estacionada a les portes de les fleques fent «cola».

A fe, resulta estrany que quan tantes petites nacionalitats han aconseguit *desenganxar-se* de les velles metròpolis, ens entrem que nosaltres, els espanyols, fent «cola» ara pel pa, i abans, i potser després també, pel carbó, pel bacallà, per la llet i fins per les mongetes cuites.

A casa, per a evitar, encara que momentàniament, els estragos d'aquesta situació insostenible, hem recollit els rosegons eixuts i abandonats en les reconeres dels dos calaixos de la taula del menjador, per on aquells, evitant caure a les grapes de la mestressa, semblen jugar a fet. Emperò, a la fi, víctimes d'un ganivet que talla el que veu i no fa més que engrunes, van a parar a l'olla de les sopes.

Entre les sopes de rosegons, els trossos de pa estovats amb vi i els que la nit darrera han estat a sol i serena, passarem el dia de la millor manera possible. Demà, amb la coixinera sota el braç, la senalla o el cistell d'anar a plaça, a fer cola manca gent.

Sort que ara, amb motiu de les eleccions, ens aixecaran les garanties i, per a agafar bona tanda, podrem passar la nit damunt l'acera, fer guarda a les fleques mentre els descamisats fabricants de molla reguen, amb llur suor, el pa car, dolent i sense torna que la gent espera amb una fam de candeletes, perdent hores i quarts de jornal per a la deguda reconstitució dels estòmecs decaiguts. I tot per atrapar un pa de «cola», de tres quarts de quilo o poca diferència.

Nosaltres entenem que d'aquesta mena de «cola» se'n hauria de dir *pega*.

A. COSTA I SENDRA

Aquest número ha sigut censurat

UN CANDIDAT FRANC

En un districte d'un regne,
del qual no recordo el nom,
hi vivia, segons conten,
un subjecte molt rumbós
qui, enterat de que en breu terme
hi havia d'havè eleccions
va fer publicà en els diaris
un avís d'aquest tenor:

«Electors de la comarca:
Com no ignoreu, dins de poc
sereu cridats a les urnes,
a fi de que el vostre vot
trii al que cregueu més digne
de dur la representació
dels vostres cars interessos
al nou Parlament. Crec, doncs,
que, deixant-nos de romansos
i pariant clà i pel broc gros,
ha arribat l'hora solemne
de dir-vos en quatre mots
lo que sobre la matèria
pensa avui un servidor.

«Jo, sense embuts ho declaro,
aspiro a ostentar l'honorós
títol de diputat vostre,
i amb la mà damunt del cor,
us juro que per lograr-ho
estic formalment resolt
a fer tot lo que convingui,
entenent-se que, al dir «tot»,
vull dir que poso la caixa
a vostra disposició.
Per lo tant, res de discursos
ni mitings ni reunions;
res de programes fantàstics,
amb promeses que tot-hom
ja sap que no han de complir-se.
Jo no sóc embaucador
ni cultivo l'oratoría,
però tinc un sac molt gros
plè de diners per gastar-me,
i per aquesta raó
us dic amb noble franquesa:
Ciudadans, us compro el vot!...
Tots els que volgueu donar-me'l
rebreu en compensació
dèu duros. ¿Us convé el tracte?
Doncs, amunt. De sis a nou,
començant demà, us espero
al meu despaig, on, un cop
entesos sobre la cosa,
donaré a cada elector
els corresponents dèu duros
i el butlletí amb el meu nom,
que haurà d'entregà a la «mesa»
el dia de l'elecció».

Escampada la notícia
pel poble i pels encontorns,
¿com es pensen que va rèbre-la
la soberana opinió?
¿Clamant contra la frescura
d'aquell senyor presuntuós?
¿Denunciant-lo als poders públics
¿Fent-li, indignada, el *boycot*?
No, senyors; ben al contrari.
Va tení un èxit tan gros
la seva estupenda crida,
que diu que al carrer Major,
on el bon senyor morava,
l'endemà de sis a nou
van haver fins de fer cúa
els admirats electors
que, tremolant d'alegria,
li anaven a vendre el vot.

C. GUMÀ

PRIMAVERA

Sots l'esclat de la tendre poncella n'esde-
vè l'ufana i cofòia rosa.

Rosa de fulles de marfil i de branques
d'or.

Punxes que s'endinzen per la carn del jo-
vincel atrevit.

Una eixordadora cridòria d'ocells anuncia
la vinguda de la Primavera.

Primavera i Mare Natura van juntes.

Desde nines ja brodaven la florida sota
els porxos del món.

Primavera nua; i de ses sines blanques
com la neu ne broten i esclaten en florida,
tots els arbres que Mare Natura va criar.

Sos braços eixamplats amporen hi ho pro-
tegeixen tot.

De son ventre vellutat n'esdevenen infan-
taments.

Infantaments prodigis.

Infantaments que s'esmunyeixen per la
terra i que després un esclat d'amor els fa
florir.

Benaventurat sies, oh! sagrat ventre.

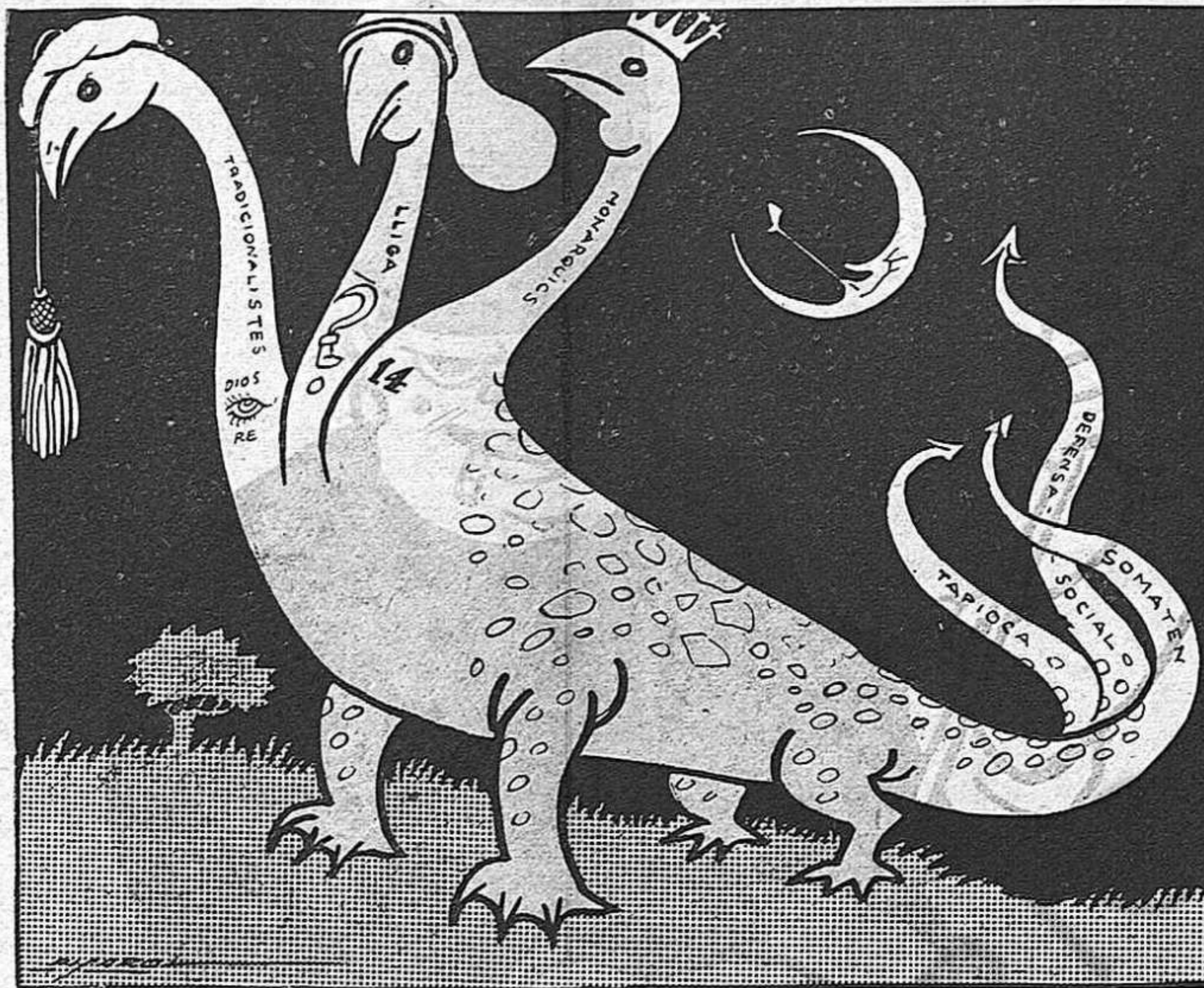
Ventre que pareixes, sots un cel blau i
ple d'estel·les, que portes la bellesa pels
camps, i l'encís de ta figura.

Primavera... quin nom més dolç!... que
brunz per nostres sentits com el sagrat bàl-
sem que'ns calma les ferides.

Primavera, nom sagrat per nostres camps,
admirat per la rossa espiga i benhaurat per la
sedenta falç.

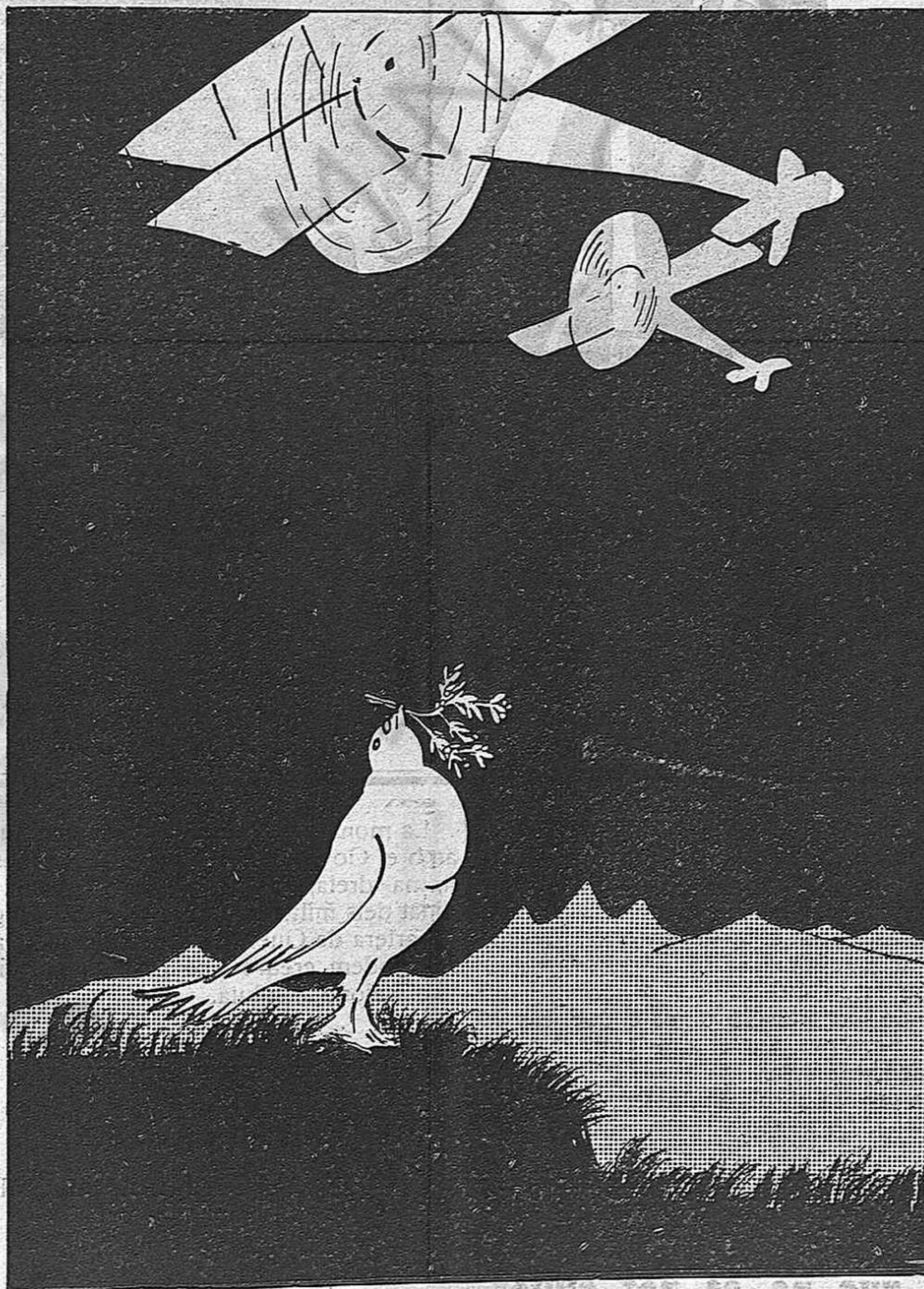
J. ALSINELLAS I PELLICER

Fauna electoral

Exemplar únic: Brúvia antidiluviana de tres caps i tres cues.

Enveja de colom

—Renoí, renoí!... Jo pogués anar tan depressa com vosaltres!

REPICS

ELS forns de Barcelona se troben aquei-
xos dies amb poc pa i encara dolent.
I, naturalment, com que estem en
ple període electoral, els polítics s'interessen
més per les eleccions que per les subsistències.
Havem d'anar a les urnes, doncs?
Molt bé.

Ha arribat l'hora, poble, de votar al candi-
dat que't prometi més pa i més barato.
I te trobaràs indecís... perquè seran tots, tots,
que t'ho prometeran.

I ara que parlem de període electoral...
Suposem que a hores d'ara el rei ja deu ha-
ver firmat el decret aixecant-nos l'estat de siti,
la previa censura i la suspensió de garanties.

Perquè si no ho fes aixís... ¿com diantre vol-
drà el Govern que's faci la deguda propaganda
política en contra dels candidats ministerials?

Apa, apa, aixequi'ns-ho tot depressa!
Tenim unes ganes de dir cul d'olla an En
Maura i a tots els seus conilletes de guix!...

Miri que els renecs se'ns estan tornant agres
al paidor.

Se diu que per la circumscripció de Barcel-
lona i patrocinat per la flamant «Unión Monár-
quica Nacional» se presentarà candidat l'ilus-
tríssim Comte de Figols.

Ja l'han ensarronat, pobre senyor!
¿No veu que els de la seva colla no és preci-
sament al *comité* que votaran, sinó que el volen
votar pel *compte* que els hi té?...

Quines ganes de fer papers ridícolos!

Reelecció en porta.

Sembla que els candidats de la *Lliga Regio-
nalista* seran els mateixos de l'altra vegada, lo
qual vol dir que al casal de la Plaça de la Cu-
curulla no hi surt gent nova, tant necessitats
que n'estan!

Tindrem En Cambó, En Ventosa, En Rahola,
En Rusiñol, En Morera, i el jaumi senyor Batlle.
Melons taxats i coneguts. Els nostres dibui-
xants ja estan tips de *mapar-los*. Volen gent
nova.

Vés qui no els hi feia posar un *nonveau
riche*, un acaparador, un distingit membre del
sometent!...

Tants vots que haurien arrocegat.

I tant que hauríem rigut caricaturitzant-los
en LA CAMPANA!

Per a avui, dissabte, estava anunciada la es-
perada reaparició del diari republicà *La Lucha*,
sospès amb motiu de la darrera vaga.

Benvingut altre cop a la palestra el distingit
i valent confrare!

Justícia!

A l'església de Sant Felip Neri, s'hi estan ce-
lebrant aqueixos dies, organitzades pel senyor
bisbe, unes conferències públiques político-so-
cials, veritables mitings carcundes als quals els
elements avençats se troben impossibilitats de
contestar degudament.

Tenim el gust de denunciar-ho a les au-
toritats.

Llegim:

«Por no resultar cargo alguno contra ellos,
fueron ayer puestos en libertad por la autori-
dad militar los abogados señores Guerra del
Río, del Val i del Río del Val»

Encara que'm pengin, no'm dona la gana de
fer-hi cap comentari.

El pretendent don Jaume ha manat disoldre
totes les juntes del seu partit.

Cristo!... Quina fuetada!

Aquest Jaumet aviat serà, amb els seus, tant
enèrgic i absolutista com don *Alejandrito* amb
els radicals.

Ja té sort que an els adictes no'ls hi fa *mella*
res.

Ha arribat En Lerroix al objecte de empen-
dre una activa campanya electoral.

I lo primer que ha fet d'arribada és reivin-
dicar a l'Emiliano davant dels súbdits radicals
que s'havien sublevat.

Vingué tot seguit el *abrazo de Vergara*... i
com si no hagués passat res.

Ara tots a la feina!

I saben quina té d'ésser aquesta feina, segons
don Lacandro?...

Saber distingir entre el sindicalisme i els sin-
dicalistes. Pel sindicalisme, tot!... Pels síndica-
listes ni pa ni aigua!...

Aixís se creu el quefe radical arrebregar els
vots que li hauran fugit cap a la Lliga Monár-
quica.

Santa Ignocència!

La Mònica va a casa d'un capellà a llogar-se
per a majordona.

—Quant voldria guanyar?— diu el mossèn.

—Cinc duros al mes i la vida.

—Està bé; fet. Li donaré cinc duros, amb
molt gust.

—Dispensi... Si és amb molt gust... hauran
de ésser deu.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olm, número 8